

Arrest

nr. 267 225 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. D'HONDT *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2019.

1.2. Op 10 augustus 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 23 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. S. L., verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in San Salvador op 22 juli 1984. U woonde van uw geboorte tot begin 2019 in Mejicanos, samen met uw partner en 2 kinderen. U bent naar school gegaan tot de 9de graad, en u werkte reeds 12 jaar als chauffeur voor S. A. C. L.. Zo deed u in zijn dienst 6 dagen per week leveringen voor de supermarktketen SuperSelectos doorheen El Salvador.

Op 1 december 2018 was uw dochter in de late namiddag rond 17u getuige van een moord vlakbij uw huis. Uw partner had jullie dochter weggetrokken van de plaats delict, zodat de moordenaars haar niet zouden zien. Die avond ging u uw partner en dochter ophalen rond 18u30 om naar een soort lichtshow te gaan. Onderweg vertelden zij u alles, en belde u de politie. U gaf het adres door, maar toen u om 10u 's avonds toekwam waren er nog geen politieagenten te zien, enkel soldaten die de zone bewaakten. Nadat u toekwam, kwam ook de wetsdokter toe. Voor die het terrein betrad werd u door een soldaat gevraagd om te bevestigen of het lichaam van iemand uit uw buurt was. U bevestigde dat het ging om iemand die niet uit uw wijk kwam. U noch uw familieleden werden gevisieerd omwille van deze gebeurtenissen.

Toen u op 7 december 2018 's avonds thuis kwam van uw werk, wilde u uw vrachtwagen parkeren op uw gewoonlijke plek, die op die dag echter was ingenomen door een andere wagen. U plaatste uw wagen dan maar iets verder. Toen u zo'n een uur, of anderhalf uur later ging kijken of het plaatsje alweer was vrijgekomen, zag u 6 bendeleden van de bende MS wandelen, terwijl ze een jongeman bij de nek hielden en hem onder schot hielden. U zag tegelijkertijd 2 bendeleden op de weg die een beetje lagergelegen voor uw huis liep, wandelen naar uw buurvrouw, waar zij aanklopten. U verstopte zich opdat zij u niet zouden zien. U dacht dat de jongen vermoord zou worden, dus belde u driemaal naar het noodnummer van de politie, maar er werd niet geantwoord. U ondernam verder geen actie omtrent deze gebeurtenis. Het hele gebeuren vond plaats op zo'n 150 meter afstand van daar waar de week voordien uw dochter getuige was van een moord.

Op zondag 9 december 2018 wilde u een kippenhok installeren, en ging u naar materialen op zoek op een nabijgelegen braakliggend terrein. Daar vond u een tas, en enkele documenten die helemaal verspreid lagen, waaronder een 'Numero de Identificacion Tributaria' (NIT), een document dat voor de belastingaangifte gebruikt wordt, alsook werkdocumenten van de persoon in kwestie. U liet de documenten liggen, maar nam de volgende dag contact op met de werkgever van de eigenaar van die gevonden documenten. De werkgever was effectief naar die werknemer op zoek, maar verwees u door naar de zus van het slachtoffer, en zei dat zij contact met u zou opnemen. U sprak met de zus af om 13u aan de centraal gelegen SuperSelectos Gigantes, maar toen zij aankwam was dat in het gezelschap van 2 politieagenten, die het woord voerden. De politieagenten vertelden u zonder dat de zus het hoorde, dat het slachtoffer afkomstig was uit een wijk waar de bende 18 aan de macht was, die avond dronken moet geweest zijn, en verloren gelopen was en zo terechtgekomen was in een buurt waar een andere bende, namelijk de bende MS, de macht heeft, en dat hij daarom vermoord is.

U wees de politieagenten per telefoon naar de plaats delict, waar zij binnen de 10 minuten het lichaam van de jongen vonden. U trachtte de daaropvolgende dagen nog tevergeefs te bellen naar de agenten om hen meer informatie te geven. Een nieuwsartikel van woensdag 12 december 2018 bevestigde de vondst van 2 lijken op de plaats in kwestie, een man en een vrouw.

U ging hierna verder met uw leven, tot u op 3 januari 2019 bezoek kreeg van een bendelid van de bende MS. Die zei u om uw huis te verlaten omdat u met de politie had gesproken, hetgeen u meteen deed. U ging naar het huis van uw werkgever S. A. C. L.. Hij zei u niet meer naar huis te gaan, en hij herbergde u in één van zijn huizen, ook gelegen in Mejicanos. Vervolgens besliste u het land te verlaten en kocht u op 16 januari 2019 uw paspoort aan, en werd op 21 januari 2019 uw vliegtuigticket naar België door uw moeder aangekocht, voor een vlucht op 4 maart 2019. Om financiële redenen konden er geen tickets voor uw partner en kinderen aangeschaft worden.

Eind januari 2019 werden ook uw partner en kinderen uit het huis geschopt door de bendeleden, en verhuisden zij naar zowel het huis van uw moeder als dat van de moeder van uw partner. Zij wisselen tot op heden hun verblijfplaats af tussen die beide plaatsen. Zij konden niet bij u gaan wonen omdat dat te gevaarlijk zou zijn voor hen.

Op 25 februari 2019 werd u voor het huis waar u verbleef klemgereden door een personenwagen, waar 2 bendeleden uitstapten. U reed toen samen met een collega in de vrachtwagen van uw werk. De bendeleden trachtten u te ontvoeren, door de vrachtwagen te carjaken met u in het voertuig. U wist echter te ontkomen door weg te rijden. Uw vrachtwagen werd tijdens dit incident wel beschoten. Na dit incident verhuisde u nogmaals, naar een ander huis van S. A. C. L., gelegen in de meer afgelegen kolonie San Joaquin. U verbleef daar tot aan uw vertrek.

U vertrok op 4 maart 2019 uit El Salvador, en kwam via een tussenstop in Madrid op 5 maart 2019 toe in België, waar u op 22 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U heeft hier een zus, L. D. G., J. D. C. (O.V. 8.454.352) genaamd, die in 2017 met haar gezin naar België kwam. Zij kregen op 3 april 2018 de vluchtelingenstatus toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), 4 foto's of screenshots van de omgeving van uw huis (kopies), 4 foto's van de vrachtwagen van uw werk (kopies), een referentiebrief van uw werk (kopie), uw werkschema (kopie), het inschrijvingsbewijs van de vrachtwagen van uw werk (kopie), de identiteitskaart van uw werkgever (kopie), een deel van uw reisweg (kopie), een foto van een vermeend bendelid (kopie) en nieuwsartikelen omtrent misdaad in uw regio van herkomst (kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig.**

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u uw problemen met de bende MS niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen over verschillende elementen van het voorval dat aan de basis van uw vlucht uit El Salvador ligt zijn namelijk ongeloofwaardig of tegenstrijdig. Zo vond u op 9 december 2018 de uitgestrooide documenten en portefeuille van het slachtoffer, dat u 2 dagen eerder weggeleid zag worden voor uw huis door de bende (NPO, P.9). Het slachtoffer was echter begraven (NPO, P.19). Wanneer u werd voorgelegd dat het tegenstrijdig is dat de bende enerzijds de moeite zou nemen om een put te graven en weer dicht te doen om het slachtoffer te begraven, maar anderzijds al zijn documenten zou rondstrooien bij het graf, kon u geen antwoord bieden: "Ik weet het niet. Ik ben daar aangekomen en alles lag daar verspreid. En maandag lag het daar ook nog altijd" (NPO, P.19). Nochtans duidt de moeite die de bende deed om het slachtoffer te begraven er duidelijk op dat het niet wenselijk was voor hen dat hun slachtoffer zomaar gevonden zou worden. Dat zij dan alle documenten van hun slachtoffer vlakbij zijn graf zouden rondstrooien, waardoor het slachtoffer nota bene niet enkel meteen gevonden kon worden maar tevens gemakkelijk kon geïdentificeerd worden, is dan ook allerminst geloofwaardig.

U sprak uzelf overigens direct tegen met betrekking tot wat u deed met de documenten die u vond. Uit bovenstaande verklaring blijkt dat u de documenten had laten liggen (zie supra), hoewel u daarna aangaf dat u een enkel document had meegenomen: "Omdat ik enkel een document genomen heb met zijn naam erop. En de andere documenten, dat waren andere dingen" (NPO, P.20). Aanvankelijk had u echter verklaard veel meer documenten te hebben meegenomen naar huis: "[...] naast een boom vond ik allemaal documenten en een portefeuille, daar helemaal uitgestrooid. Ik heb dan de badge van die jongere opgepakt en ook de kaart van het bedrijf. Dat was zo'n kaart waarmee je de belastingen aangeeft, wij noemen dat in El Salvador de NIT. Ik heb dat allemaal meegenomen naar het huis" (NPO, P.9). Sommige van die documenten zou u zelfs hebben afgegeven aan de zus van het slachtoffer: "[...] ik heb eerst de documenten aan de zus gegeven, want zij heeft die van mij aangepakt. En eerst heb ik die 2 documenten aan haar gegeven" (NPO, P.17). Het is opvallend dat u aanvankelijk duidelijk had aangegeven minstens 2 documenten, de badge en de NIT van het slachtoffer, en mogelijk meer documenten te hebben meegenomen, en dat u daarna verklaarde dat u enkel een document met het slachtoffer zijn naam op had meegenomen.

Nog opmerkelijker is echter dat u zich de naam van het slachtoffer of die van het bedrijf waarvoor hij werkte niet kon herinneren (NPO, P.15, P.20). Deze persoon was nochtans zeer bepalend geweest in uw leven, aangezien zijn moord aan de basis lag van uw vertrek uit El Salvador. U had meerdere identiteitsdocumenten van hem gevonden op de plaats waar hij begraven lag, en daarvan had u er minstens één mee naar huis genomen (zie supra). U had de werkgever en de zus van het slachtoffer opgebeld en u had de politie rechtstreeks naar zijn begraafplaats geleid, waardoor het lijk van het slachtoffer meteen gevonden werd (NPO, P.9). Aldus was u niet enkel van essentieel belang voor het politieonderzoek van deze moord, maar had u ook een betekenisvol contact met de naasten van het slachtoffer, door hen te helpen met hun zoektocht naar het slachtoffer. Wanneer u werd voorgelegd dat het opvallend is dat u zich de naam niet kan herinneren van een persoon die zo'n ingrijpende impact op uw leven had, antwoordde u laconiek: "Dat is al een tijd geleden, ik herinner het mij niet" (NPO, P.20). U gaf aan dat u wel foto's had gemaakt van de documenten en dat u het CGVS zo de naam van het slachtoffer zou kunnen geven, ware het niet dat u de foto's niet op uw gsm hadden weten te downloaden (NPO, P.20). Zo insinueerde u dat u de naam van het slachtoffer enkel aan de hand van foto's op uw gsm had kunnen weten, eerder dan dat u de naam van het slachtoffer ooit kende omwille van de impact die het slachtoffer op uw leven had gehad. Dat u de naam van iemand die zo'n belangrijke betekenis in uw recente leven speelde niet kende, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Net zoals het slachtoffer een grote impact op uw leven had, speelde u ook een essentiële rol in het vinden van het lijk van het slachtoffer. Nadat u de documenten van het slachtoffer had teruggevonden nam u proactief contact op met zijn werkgever, en volgde u hun instructies om contact op te nemen met de zus van het slachtoffer (NPO, P.15).

U stemde toe om haar te helpen en nam de tijd om met haar af te spreken, waarbij zij zonder uw medeweten de politie had meegebracht. U had daar echter geen enkel probleem mee (NPO, P.15). Integendeel, u was zeer behulpzaam in hun zoektocht naar het slachtoffer: "Ik heb al een schets gemaakt van de straat en de locatie, en ik heb mijn telefoonnummer aan de politie gegeven" (NPO, P.9). U gidste hen per telefoon naar de juiste plaats, waarna de politie vrijwel meteen het slachtoffer had weten vinden: "Dat was het punt waar de documenten aangetroffen werden, en daar begonnen ze te zoeken. En 10 minuten later spraken ze met mij, en zeiden ze dat ze hem al gevonden hadden" (NPO, P.9). Die behulpzaamheid ten spijt zou er geen enkel spoor van u terug te vinden zijn in het politieonderzoek naar de moord op het slachtoffer in kwestie, aangezien de politie nooit uw naam of een officiële verklaring van uwentwege had gevraagd: "Nee. Zij vroegen me niets. Ze hebben me gewoon naar de exacte plaats gevraagd en waar, maar geen naam" (NPO, P.15-16). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de politie u niet om uw naam of verklaring vraagt, hoewel u zo'n centrale rol speelde in dit moordonderzoek, waarbij bovendien het parket betrokken was, en dat in de media besproken werd (NPO, P.16-17, zie artikel 'Solo noticias', groene map, administratief dossier).

Opmerkelijk genoeg zou u nadien, ondanks uw cruciale hulp in de snelle vondst van het slachtoffer, volledig geweerd zijn van verder contact met de politie. U had op dinsdag 11 december 2018 nog geprobeerd te bellen, maar "nadien was het alsof mijn nummer geblokkeerd was" en uw oproep werd geweigerd (NPO, P.18). Hoewel de politie overigens ook de hele week op de plaats delict aanwezig was en u een kroongetuige was, bleek het onmogelijk voor u om de politie nog te spreken, want "wanneer de politie daar is mag je hen niet benaderen" (NPO, P.18). Dat u verder contact met de politie werd ontzegd is zeer opvallend, zeker gezien het belang dat u vertolkte in het onderzoek. Uw poging om nog contact op te nemen met de politie op dinsdag 11 december 2018 is dat evenzeer.

Nadat u op vrijdag 7 december 2018 een zeer alarmerende situatie had gezien besloot u tot driemaal toe het noodnummer te bellen, zonder resultaat (NPO, P.13). U had de politie gebeld "omdat ze misschien hem terug konden recupereren, misschien konden ze toen op het moment zelf iets doen" (NPO, P.14). De volgende dag, zaterdag 8 december 2018, belde u niet terug naar de politie omdat u bang was voor problemen: "Omdat ik dan nog meer problemen kon krijgen, dat dacht ik. Dat was wat altijd al gebeurd was, als ik me bemoeide, dan was ik de schuldige" (NPO, P.14). Toen op maandag 10 december 2018 de politie aanwezig bleek op uw afspraak met de zus van het slachtoffer had u daar echter allerm minst bezwaar op, zelfs integendeel: u hielp de politie om het slachtoffer te vinden. Dat u de dag nadien de politie echter wilde terugbellen is hoogst merkwaardig. Uw motief voor dat telefoontje was dan ook volstrekt onduidelijk: "Ik weet niet, om te zien of ik nog een gegeven kon afleiden, maar nee, dat ging niet" (NPO, P.18). Wanneer u verdere uitleg gevraagd werd kon u geen verheldering brengen: "Een gegeven, misschien informatie, weet ik veel. Wat ze aan hem aangedaan hadden...informatie geven. Ik was het beu, de zoveel dingen daar" (NPO, P.18). U kan aldus niet verklaren waarom uw houding ten opzichte van de politie dermate was veranderd. Uw aanvankelijke terughoudendheid tegenover de politie indachtig is het dan ook tegenstrijdig dat u om onduidelijke redenen belde naar de politie op dinsdag 11 december 2018, temeer u slechts 3 dagen voordien nieuwe informatie omtrent een misdaad niet wilde doorbellen.

Minder dan een week voor u het slachtoffer had zien weggeleid worden, was uw dochter op zaterdag 1 december

2018 om 5u in de namiddag getuige geweest van een andere moord. Die vond slechts 150 meter verder plaats (NPO, P.21). U haalde uw partner en dochter anderhalf uur later op om naar een lichtshow te gaan, waarna u pas om 10u ter plaatse terugkeerde. U had de politie gebeld, en u had op vraag van een aanwezige soldaat bevestigd dat het slachtoffer niet uit uw wijk kwam (NPO, P.20-21). Het is vooreerst opvallend dat u besliste om alsnog naar een lichtshow te gaan wanneer uw dochter net getuige was geweest van een moord. Voorts is het merkwaardig dat de bende binnen de tijdspanne van een week 2 verschillende mensen zou vermoorden binnen een afstand van 150 meter, wetende dat de 1ste moord zeer snel gemeld werd en er meteen politie, soldaten en een wetsdokter ter plaatse waren gekomen (NPO, P.20). Daarbij is het opmerkelijk dat u en uw familie voor uw rol in die 1ste moord niet gevisieerd werden (NPO, P.21). Nochtans had u de politie gebeld om deze moord te melden, en bent u nadien samen met een aanwezige soldaat ter identificatie naar de plaats delict gegaan (NPO, P.21). Daar waar u vermoedde dat u bij de 2de moord vanuit een nabij huis gezien werd door de bende toen u op zondag 9 december 2018 bouwmaterialen ging zoeken voor een kippenhok en daarbij per toeval op de documenten van het 2de slachtoffer stuitte (NPO, P.19), ging u op 1 december 2018 het slachtoffer identificeren toen er al soldaten aanwezig waren. U was toen met andere woorden op veel zichtbaardere wijze aan het meewerken in het onderzoek naar de moord, op een plaats waar de bendeleden sterk aanwezig waren.

Deze merkwaardige keuze van de bende om u wel voor uw rol in de 2de moord, maar niet voor uw rol in de 1ste moord te vervolgen, en hun keuze qua locatie voor hun moorden zijn dan ook weinig overtuigend.

Ten gevolge van uw rol in deze zaak werd u volgens uw verklaringen op 25 februari 2019 gevisieerd door de bende. Toen reed u in de vrachtwagen van uw werk toen u werd klemgereden. U dacht aanvankelijk dat het de politie was, maar 2 bendeleden stapten uit en trachtten u te ontvoeren. U kon echter gewoon weggrijden zonder dat u achtervolgd werd (NPO, P.22). U linkte dit voorval met uw getuigenis op 7 december 2018, "omdat het dezelfde bendeleden van de hele regio daar zijn" (NPO, P.22). Waarom u dacht dat het politieleiden waren die u klemreden is onduidelijk. Gevraagd naar de auto waarmee u werd vastgereden kon u immers enkel meegeven dat het om "een sedan" ging (NPO, P.23). Dat u niet achtervolgd werd is echter onbegrijpelijk. De bendeleden spoorden u op en wisten u te traceren, waarna zij u klemreden met een sedan. Die moeite werd teniet gedaan omdat u vervolgens ontsnapte met een vrachtwagen, die doorgaans nochtans een stuk trager zijn dan een sedan. Zij achtervolgden u echter niet (NPO, P.23). Waarom zij dat niet deden is wederom onduidelijk: "Ik weet het niet, want ik ben dan in de richting van de gevangenis van Mariona gereden, en daar is er altijd een oponthoud. En de route die ik nam was niet altijd meer langs de hoofdstraat waar ik woonde, maar ik deed een hele toer om daar weg te geraken" (NPO, P.23). Een oponthoud zou echter in het voordeel van de achtervolgers hebben gewerkt. Dat u omwegen nam om weg te geraken kan evenmin een overtuigende verklaring bieden voor het uitblijven van een achtervolging vanwege de bendeleden, die u net hadden opgespoord, klemgereden en hoogstwaarschijnlijk over een snellere wagen beschikten.

Tot slot waren ook uw verklaringen omtrent de praktische modaliteiten van uw vlucht uit El Salvador weinig overtuigend, hetgeen de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnt. Zo werden uw vliegtickets aangeschaft op 21 januari 2019, maar vond uw vlucht slechts plaats op 4 maart 2019 (zie document vliegroute, groene map, administratief dossier). U kon echter niet met een vroegere vlucht het land uit naar een veilig land, want "er was geen geld" (NPO, P.24). Het valt hoe dan ook te verwachten dat een snellere vlucht naar eender welk veilig land minder zou gekost hebben dan een transatlantische vlucht van El Salvador naar België. Opvallend genoeg regelden uw zus en moeder alles met betrekking tot uw reis uit El Salvador en hebt u tot op heden geen idee van de prijs van de vlucht. U vroeg ook niet naar de prijs van uw vlucht want "hetgeen ik toen wilde was daar weggaan" (NPO, P.24). Dat u bovendien pas op 22 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel u toen al geruime tijd in België vertoefde, impliceert allerm minst dat het aanvankelijke doel van uw reis naar België eruit bestond om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw weinig overtuigende verklaringen omtrent uw vlucht uit El Salvador bevestigen het ongeloofwaardige karakter van uw problemen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort heeft immers slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's en screenshots van de omgeving van uw huis vormen allerm minst een bewijs van uw problemen. Hoewel op de foto's van de vrachtwagen van uw werk een kogelgat te zien is, bewijzen ze evenmin hetgeen u in uw asielrelaas uiteenzette. Uw werkdocumenten hebben slechts betrekking op uw werk, een element dat in deze discussie niet ter beslissing staat. De reisroute die u neerlegde werd in bovenstaande beslissing reeds besproken. Ten slotte kunnen ook de nieuwsartikelen die u neerlegde uw asielrelaas niet bevestigen. Hoewel het artikel van 'Solo Noticias' betrekking heeft op het door u aangehaalde moordonderzoek, zijn uw verklaringen daaromtrent dermate ongeloofwaardig dat het eenvoudig neerleggen van dit nieuwsartikel als bewijsstuk voor uw asielrelaas niet volstaat. De andere nieuwsartikelen hebben geen aanwijsbare link met de door u aangehaalde problemen en zijn aldus niet van toepassing op uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door

zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd.

Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisereerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 199 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker bekritiseert vooreerst de onderzoeksmethode van het CGVS onder verwijzing naar UNHCR, *"Beyond Proof. Credibility assessment in EU asylum systems"* van mei 2013 en UNHCR, *"Handbook on procedure and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection"*, waarin onder meer wordt gesteld dat het misleidend is om incidenten uit hun context te isoleren en dat moet worden gekeken naar de volledige problematiek van een verzoeker om internationale bescherming. Volgens verzoeker schendt het CGVS de in deze publicaties uiteengezette principes door de verklaringen van de verzoeker te isoleren en buiten hun context te weerleggen, omwille van het feit dat deze niet plausibel en bijgevolg niet geloofwaardig zouden zijn. Er wordt geen ruimte gelaten voor twijfel en een menselijke vergissing. Hij wijst er op dat dit in strijd is met de rechtspraak van het EHRM in de zaak *"K.K. t. Frankrijk"* van 10 oktober 2013 (par. 48). Verzoeker stelt dat hij beantwoordt aan het profiel in de UNHCR *"Guidelines"* over El Salvador *"3. 'Informants', witnesses and victims of crimes committed by gangs and other organized criminal groups, or by members of the security forces"* aangezien hij getuige was van verschillende misdaden van de bendes en bovendien de politie heeft verwittigd en dat bijgevolg zijn dossier met de nodige voorzichtigheid moet worden onderzocht. Verzoeker gaat vervolgens in op de motieven van de bestreden beslissing volgens de welke zijn problemen niet geloofwaardig worden bevonden.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat het allerminst geloofwaardig is dat de bende documenten van het begraven slachtoffer zou rondstrooien op de plek waar hij begraven werd omdat hij zo sneller gevonden zou kunnen worden. Hij citeert zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover (p. 9) en stelt dat hij niet weet wat de bende precies heeft gedaan met de jongeman en hoe hij om het leven is gebracht. Hij stelt vervolgens: *"Hij kan enkel verklaren wal hij heeft gezien en waar hij de documenten heeft gevonden. Achteraf bleek dat de politie ook de twee lichamen heeft gevonden niet ver van de plek waar verzoeker de documenten had gevonden. Het is voor de verzoeker onmogelijk om te achterhalen wat de drijfveren van de bende op dat moment precies waren. Het CGVS laat zich teveel leiden door zijn eigen interpretatie hoe een bepaalde gebeurtenis zich had moeten afspelen en hoe bepaalde individuen zich hadden moeten gedragen. Het CGVS maakt de hierboven aangehaalde redeneerfout waar de UNHCR voor waarschuwt in de publicatie Beyond Proof. Credibility assessment in EU asylum systems van mei 2013 »* (p. 77). Hij stelt dat zijn verklaringen op dit punt plausibel zijn en niet in tegenspraak met de algemeen bekende informatie.

In een tweede onderdeel tracht verzoeker te weerleggen dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot de documenten van het slachtoffer dat hij zou hebben meegenomen. Hij citeert opnieuw zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover (CGVS p. 9, 17, 20) en argumenteert als volgt: *"Uit de verklaringen van de verzoeker blijkt duidelijk dat hij enkel documenten heeft meegenomen waar de naam van het slachtoffer op vermeld stond. Het betrof twee documenten nl. de badge van het werk en de NIT. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij nog andere documenten meegenomen zou hebben. Wanneer de verzoeker in het meervoud spreekt gaat het wel degelijk om twee document. Dat waren de enige twee documenten met zijn naam erop want de identiteitskaart was er niet bij. Uit de zin "Omdat ik enkel een document genomen heb met zijn naam erop. En de andere, dat waren andere dingen. Zijn identiteitskaart was er niet.", kan niet afgeleid worden dat de verzoeker spreekt over één document dat hij zou hebben meegenomen. De verzoeker bedoelt duidelijk dal hij enkel documenten heeft meegenomen met de naam van het slachtoffer op. Het CGVS schendt de motiveringsplicht en doet geen zorgvuldig onderzoek naar de verklaringen van verzoeker. Het is onredelijk om in de aangehaalde passage een tegenstrijdigheid te zien. De verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook niet geconfronteerd met deze vermeende tegenstrijdigheid."*

In een derde onderdeel citeert hij zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de vraag of hij de naam van het slachtoffer kende (CGVS, p. 20) en argumenteert dat de moord op de jongeman wiens documenten door hem werden gevonden inderdaad een belangrijke gebeurtenis in het leven van verzoeker was en dat dit zo belangrijk was dat het een traumatiserend effect op de verzoeker zou kunnen hebben.

Hij verwijst daarbij opnieuw naar het Beyond Proof rapport van UNHCR waaruit blijkt dat *“traumatiserende gebeurtenissen een sterke impact hebben op de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming. Er kan sprake zijn van dissociatie waarbij de ervaring niet op duidelijke wijze in het geheugen werd opgeslagen en iemand zich bepaalde aspecten van de traumatische gebeurtenis niet kan herinneren: “...” (UNHCR, p. 62).* Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat het feit dat hij de naam van het slachtoffer niet meer weet en de naam van het bedrijf niet meer weet, niet komt omdat het asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn. Het is volgens verzoeker perfect plausibel dat hij zich de naam niet meer kan herinneren of bewust verdrongen heeft en het feit *“dat hij een document op zijn gsm als geheugensteun zou moeten gebruiken doet geen afbreuk de deze vaststellingen.”*

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op de bevinding in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat nergens in het politieel onderzoek een spoor is terug te vinden van verzoeker hoewel hij aan dit onderzoek meewerkte. Hij citeert zijn verklaringen hierover (CGVS, p. 15-17) en stelt dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat er geen enkel spoor van hem te vinden is in het politieel onderzoek. Hij stelt dat hij immers geen documenten van het dossier heeft voorgelegd en als loutere getuige ook geen toegang heeft tot het dossier en *“Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat er weldegelijk “sporen” van de verzoeker in het dossier terug te vinden zijn. Het staat niet vast dat de politie de verzoeker met volledige naam in het dossier zou noteren. Hij was bovendien ook niet diegene die de politie contacteerde. Daarnaast is de politie zich bewust van het grote risico dat mensen die tegen de bendes getuigen lopen. Dit is een mogelijke verklaring waarom de naam van de verzoeker niet werd gevraagd en dat er ook geen verklaring afgelegd moest worden.”* Hij verwijst ter staving hiervan naar de UNHCR *“Guidelines”* inzake El Salvador en stelt verder dat het ook niet uitgesloten is dat de politie eventueel de vondst van de lijken voor eigen rekening wou nemen door in het dossier te noteren dat zij de vindplaats zelf hebben gevonden. Hij stelt dat er dus verschillende hypothesen mogelijk en het is niet duidelijk waarom het CGVS stelt dat de verzoeker in het dossier moest opgenomen worden en dat hij een verklaring moest afleggen en dat *“het CGVS verzoekers verklaring niet zomaar terzijde [kan] schuiven zonder te verwijzen naar objectieve bronnen waaruit zou blijken dat hij wel een verklaring had moeten afleggen”.* Hij acht daardoor het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

In een vijfde onderdeel argumenteert verzoeker dat het CGVS verzoekers verklaringen over zijn houding ten aanzien van de politie verdraait en daardoor tot een zeer vreemd besluit komt. Hij stelt dat het CGVS ten onrechte uit zijn verklaringen afleidt dat hij verklaarde dat hij door de politie volledig geweerd was van verder contact. Hij citeert zijn verklaringen dienaangaande (CGVS, p. 18) en stelt: *“Het verklaarde dat het was “alsof zijn nummer geblokkeerd was. Uit de verklaringen blijkt dat hij de politie niet kon bereiken en niet dat de politie het contact verhinderde.”* Waar in de beslissing nog wordt gesteld dat hoewel de politie een week op de plaats van het delict aanwezig was, het voor verzoeker onmogelijk was om met hen te spreken, stelt verzoeker dat het CGVS de verklaringen van verzoeker opnieuw interpreteert alsof de politie geen contact meer met hem wou (CGVS, p. 18). Hij citeert zijn verklaringen hierover (CGVS, p. 18) en argumenteert vervolgens: *“Uit de verklaringen van de verzoeker blijkt vooreerst dat hij aan het CGVS een gedetailleerde uitleg wou, maar dat dit geweigerd werd. De verzoeker wenste de plaats van het onderzoek ten opzichte van zijn huis aan te duiden aan de hand van een plan. Deze informatie is nochtans cruciaal om de situatie van de verzoeker beter te begrijpen. Het huis van verzoeker is gelegen aan het adres Calle Mariona Y Pje San Pablo nr. 9 in Mejicanos.*

Uit Google Maps screenshots die verzoeker tijdens zijn procedure neerlegde en het screenshot dat bij huidig verzoekschrift wordt gevoegd (zie stuk 2), blijkt dat zijn het laatste is voor de rand van een bos. Het is in dat bos waar de lijken werden gevonden. Deze plek kan zeer gemakkelijk door de Mara's in het oog gehouden worden. De verzoeker wou aan het CGVS uitleggen dat het voor hem te gevaarlijk was om de politie publiekelijk aan te spreken terwijl ze onderzoek voor zijn huis aan het voeren waren. De verzoeker werd door de protection officer onderbroken en kon enkel het volgende verklaren: “Wanneer de politie daar is mag je hen niet benaderen. ” Voor de verzoeker die zijn hele leven in El Salvador heeft gewoond, is het evident dat spreken met de politie op openbare, zichtbare plaatsen een zeer groot risico inhoudt. Het was voor hem dan ook te gevaarlijk om de agenten aan te spreken terwijl ze voor zijn woning een onderzoek aan het voeren waren. De protection officer bleef echter vasthouden aan zijn vaste structuur en had geen oog voor deze nuancerings en nam ook niet de moeite om hierover door te vragen. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij op 07.12.2019 het noodnummer probeerde te bellen zonder resultaat, dat hij op 08.12.2019 niet belde omdat hij geen problemen wou en dat hij nadat hij de politie had gezien op 10.12.2019 hen de volgende dag wenste terug te bellen omwille van, voor het CGVS, onduidelijke redenen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat de verzoeker aarzelde om contact op te nemen met de politie omdat dit voor hem zeer gevaarlijk was. Tegelijkertijd wenste de verzoeker de situatie in zijn buurt aan te klagen. 1 lij wou zo weinig mogelijk risico's nemen en besloot om de politie enkel telefonisch te contacteren. Uit zijn voorzichtigheid kan niet afgeleid worden dat zijn verklaringen met betrekking tot de contacten met de politie ongeloofwaardig zouden zijn.

Het is zo dat de verzoeker vooral niet door de bendes gezien zou worden hoe hij contact had met de politie. Op de afspraak met de zus van het slachtoffer van 10.12.2019 was de politie inderdaad aanwezig, doch deze afspraak was niet in de buurt van het huis van verzoeker maar in de supermarkt SuperSelectos. (CGVS 1 p. 9). De verzoeker verklaarde dat daar zijn gebruikelijke rustplaats was tijdens zijn route (CGVS 1 p. 15). Er waren twee detectives van de politie aanwezig op vraag van de zus van het slachtoffer. De verzoeker hielp de politie vervolgens om de lichamen te vinden, door hen via de telefoon naar de juiste locatie te gidsen. Hij bleef gedurende de hele operatie in de SuperSelectos (CGVS 1 p. 16). Hij dacht dat de bendes hierdoor niet te weten zouden komen dat hij informatie aan de politie heeft doorgegeven." Hij stelt verder dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn houding naar de politie aarzelend blijft wat een verklaring is voor de verschillende telefoons en dat de verklaringen van verzoeker niet in strijd zijn met de beschikbare informatie met betrekking tot El Salvador. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens verzoeker immers dat het vertrouwen in de politie bij een groot deel van de bevolking zeer laag is omwille van de corruptie en de onmogelijkheid effectieve bescherming te bieden. Hij citeert vervolgens de Verklaring van Thomas J. Boerman § 11, §§ 17-48 en 79-112 (<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/09/210907-Boerman-Declaration-NANSEN-Final-dated-signed-pdf>). Hij argumenteert dat dit wel degelijk een verklaring is voor het feit dat verzoekers verhouding met de politie ambigue was; hij wel degelijk het onrecht in zijn wijk dat hij beu was, wilde aanklaarten maar ook niet teveel in het vizier van de bendes of de politie zelf zou komen.

In een zesde onderdeel gaat verzoeker in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoeker besliste naar een lichtshow te gaan toen zijn dochter getuige was van een moord en dat het merkwaardig is dat de bende hem niet bedreigde voor zijn rol bij de eerste moord van 1 december 2018 maar wel voor zijn rol bij de tweede moord van 7 december 2018. Hij verklaart zijn beslissing om toch naar de lichtshow te gaan vooreerst als een manier om weg te zijn van het huis en de plek van de moord en een poging om hun gedachten te verzetten. Daarnaast argumenteert verzoeker dat uit zijn relaas blijkt dat gewone burgers niet opgewassen zijn tegen het geweld van de bendes en dat ze er op hun eigen manier mee om moeten gaan. Hij keerde pas om 22 u 's avonds terug naar huis omdat hij dacht dat dit het veiligste moment was en hij zou zo weinig mogelijk risico's nemen. Hij stelt ook dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij initieel de vraag niet goed begreep (CGVS, p. 21). Hij antwoordt eerst dat zijn familie geen problemen heeft gehad maar enkel zijn gezin en op de volgende vraag geeft hij opnieuw een algemeen antwoord en zegt dat ze gedwongen werden het huis te verlaten. Hij argumenteert: "Vervolgens verklaarde hij dat hij niet weet of hij geïdentificeerd werd voor het eerste of het tweede incident, maar hij denkt dat het waarschijnlijker is dat hij tijdens het tweede incident werd geïdentificeerd: "... (CGVS, p. 21-22). Verder blijkt uit zijn antwoorden dat het moeilijk te achterhalen is voor welk feit hij juist door de bende vervolgd wordt. Hij wijst er echter op dat de twee incidenten minder dan één week uit elkaar liggen en dat het dus moeilijk vast te stellen is of de verzoeker enkel voor het tweede of voor beide incidenten geïdentificeerd werd. Hij wijst hier opnieuw op het feit dat het CGVS elk incident isoleert om daar de geloofwaardigheid van de verzoeker in vraag te stellen en dat dit volgens het UNHCR onvermijdelijk tot fouten leidt. Verder stelt hij dat de verklaringen van verzoeker niet in strijd zijn met algemeen beschikbare informatie met betrekking tot de werkwijze van de bendes en verwijst hiertoe in het bijzonder naar de verklaring van 7 september 2021 van de heer Thomas J. Boerman, die wijst op het feit dat eens iemand het doelwit van een bende is geworden, het risico niet afneemt na verloop van tijd en dat het verstrijken van tijd tussen de bedreiging en de daadwerkelijke uitvoering ervan geen invloed heeft op het risico op terugkeer (Verklaring Boerman). Er is dus volgens Boerman geen link tussen het plaatsvinden van het incident en de uitvoering van de bedreiging en er kan onmogelijk op objectieve wijze worden vastgesteld of verzoeker wordt vervolgd voor het eerste, tweede of beide incidenten samen. Hij leidt hieruit af dat het CGVS er niet in slaagt om aan te tonen dat de verklaringen van de verzoeker op dit punt ongeloofwaardig zouden zijn.

In een zevende onderdeel citeert verzoeker vooreerst zijn verklaringen met betrekking tot het incident waarbij hij werd klemgereden (CGVS, p. 22-23) en stelt dat het CGVS een subjectief argument opwerpt, met name waarom heeft de bende de verzoeker niet achtervolgd. Hij argumenteert hierover als volgt: "De verzoeker verklaarde dat het voor hem ook niet duidelijk is. Hij kan enkel maar gissen naar de motieven van de bende. Het CGVS stelt een bepaald gedrag van de bende voorop die verzoeker koste wat kost zou moeten klem rijden en vervolgens achtervolgen. Er wordt geen mogelijkheid voor een afwijkende verklaring gelaten. Het UNHCR waarschuwt in de publicatie Beyond Proof dat het volgen van de tunnelvisie van de dossierbehandelaar kan leiden tot foutieve beslissingen." (UNHCR, Beyond Proof, p. 77).

In een achtste onderdeel gaat verzoeker in op de omstandigheden van zijn vertrek uit El Salvador. Hij argumenteert hierover als volgt: "Het CGVS houdt er vooreerst geen rekening mee dat de verzoeker ondergedoken zat in een ander huis van zijn werkgever de heer S. A. C. L. in de meer afgelegen kolonie San Joaquin. De verzoeker verklaarde ook dat hij geen eerdere vlucht kon nemen want "Er was geen geld, want mijn zus had er toen niet veel, omdat zij toen door een moeilijke situatie ging bij aankomst

hier. » (CGVS 1 p. 24). De verzoeker doelt hier op het feit dat Salvadoranen niet-visumplichtig zijn, maar bij hun aankomst in België wel moeten bewijzen dat zij over voldoende financiële middelen beschikken voor de duur van het geplande verblijf. Hij moest blijven werken om de nodige som te kunnen verzamelen. Zijn zus, die toen al in België was, kon hem ook niet ondersteunen om de vereiste som te verzamelen. Het CGVS stelt zich onredelijk op door te verwachten dat de verzoeker in eender welk land internationale bescherming had moeten aanvragen. De verzoeker was op zoek naar daadwerkelijke en effectieve bescherming en wenste geen verzoek om internationale bescherming te doen in een land waar hij een weigering zou ontvangen en vervolgens gedepoteerd zou worden. De zus van de verzoeker, mevrouw J. D. C. L. D.. G. (O.V....) kreeg op datum van 03.04.2018 de vluchtelingenstatus toegekend. Er kan verzoeker niet verweten worden dat hij naar België is gekomen om een verzoek om internationale bescherming te doen, als hij weet dat zijn zus ook door België werd erkend. Bovendien raken deze motieven de kern van het asielrelaas niet, waardoor deze er niet in slagen om de geloofwaardigheid van de verzoeker te ondermijnen.”

In een negende onderdeel gaat verzoeker in op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten en wijst er op dat de documenten met betrekking tot zijn werk niet werden vertaald door het CGVS en op onzorgvuldige wijze heeft onderzocht. Hij citeert een vrije vertaling van de verklaring van zijn werkgever dd. 20 juli 2021 en stelt dat de verklaring van zijn werkgever ten onrechte wordt afgedaan als een referentiebrief en dat het CGVS onzorgvuldig tewerk gaat. Hij stelt vervolgens: “Het document wordt in de bestreden beslissing slechts oppervlakkig aangehaald zonder dat er verwezen wordt naar de werkelijke inhoud ervan. Het CGVS heeft nochtans de mogelijkheid om documenten door beëdigde tolken te laten vertalen. Zo vroeg de protection officer aan de tolk om het artikel van 'Solo Noticias', tijdens het persoonlijk onderhoud, te verlaten (CGVS 1 p. 16-17). Dit werd echter niet gedaan voor 'referentiebrief' van de werkgever. De documenten van de verzoeker werden tijdens het verhoor bij het CGVS niet op gedetailleerde wijze overlopen. De verzoeker gaf zijn documenten tegelijk aan de protection officer, die stelde dat deze later besproken zouden worden (CGVS 1 p. 3). Uit de verdere notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de documenten van verzoeker niet zijn overlopen. Voor zover dit verzoekers taak is, kreeg hij niet de kans om te wijzen op het belang van de verklaring van zijn werkgever. Deze verklaring bevestigt verzoekers problemen op objectieve wijze. » Hij wijst vervolgens op de vertaling van het artikel van Solo Noticias en stelt dat dit een tweede objectieve bron is die het asielrelaas van verzoeker kan bevestigen nu het artikel spreekt over “de vondst van twee lijken op een braakliggend terrein in het landelijke gedeelte van Mcjicanos aan het einde van de passa je San Pablo. Het artikel bevestigt de exacte vindplaats van de lijken zoals verklaard door de verzoeker. Zoals hierboven uiteengezet verklaarde de verzoeker dat zijn huis gelegen was aan de Callc Mariona Y Pje San Pablo nr. 9 in Mejieanos. Er wordt ook bevestigd dat de lijken begraven lagen op een braakliggend terrein en dat het om een man en een vrouw ging. Datum van het artikel, 12.12.2018, ligt zeer dicht bij de dagen waarop de verzoeker de lijken vond en deze informatie aan de politie meedeelde nl. 09.12.2018 en 10.12.2018.” Hij besluit dat uit het bovenstaande blijkt dat hij wel degelijk gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van het EHRM waarin het Hof rechtsnoeren heeft vooropgesteld voor het onderzoek naar documenten in asioldossiers en stelt dat het CGVS verschillende documenten van verzoeker op onzorgvuldige wijze heeft onderzocht en daarmee de in het middel aangehaalde bepalingen heeft geschonden. Hij besluit het eerste middel als volgt: “Uit hetgeen voorafgaat volgt dat tegenpartij inzoomt op de kleinste details om verzoekers verklaringen in twijfel te trekken. Daarbij wordt volledig genegeerd dat op deze punten na, die bovendien verklaard kunnen worden (zie supra) de verklaringen van verzoeker, ook wat details betreft, uiterst coherent en identiek zijn. Hieruit volgt dat hij weldegelijk geloofwaardig is. De problemen die hij meemaakte zijn bovendien niet in tegenspraak met de informatie die beschikbaar is met betrekking tot de specifieke Salvadoraanse context. De verzoeker had contacten met de politie omwille van twee moorden en werd hierdoor dooi' de bende uit zijn huis gezet. Verschillende bronnen wijzen op het feit dat hij een risicoprofiel heeft in het kader van algemene context in El Salvador. Die context is nochtans bijzonder belangrijk om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te evalueren. Door de vele punten en details waarop verzoekers verklaringen volledig identiek en coherent zijn, volledig te negeren heeft tegenpartij hun verzoek kennelijk onzorgvuldig onderzocht. Het CGVS voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de door verzoeker voorgelegde documenten. De gedetailleerde verklaring van zijn werkgever werd afgedaan als een loutere "referentie brief" die niet werd vertaald. Het artikel van 'Solo Noticias' dat het relaas van de verzoeker bevestigt, wordt niet aanvaard omwille van het loutere feit dat verzoekers ongeloofwaardig zouden zijn. Dit is in strijd met de verplichtingen die op haar rusten overeenkomstig artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980, samen gelezen met artikels 48/3 en 48/4, en overeenkomstig artikels 2 en 3 EVRM. Het is immers vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een asielinstantie een volledig en ex nunc onderzoek moet uitvoeren naar de risico's op een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer, in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst en

de individuele omstandigheden van verzoeker (EHRM (GK), F.G. t. Zweden, 43611/11 van 23.3.2016, §115). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herinnerde de Belgische asielinstanties aan het belang om officiële documenten ter ondersteuning van een verzoek grondig te onderzoeken (Singh e.a. t. België, 33210/11 van 2.10.2012, §§100-105). De zeer ernstige problemen en bedreigingen waar verzoeker het slachtoffer van werd in El Salvador bewijzen dat hij nood heeft aan internationale bescherming (zie infra). Minstens dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. »

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur; artikel 8 lid 2 van de Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake nonnen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker verwijst onder meer naar UNHCR, *“Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs”*, Geneva, March 2020 en UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, March 2016 en betoogt vervolgens dat hij onder vluchtelingendefinitie valt. Hij stelt dat hij door MS-13 werd geïntimideerd en bedreigd omwille van zijn medewerking met de politie, dat zijn gezin ook uit hun huis werd verdreven en dat er vele bronnen bestaan over de bijzonder gewelddadige handelswijze van de bendes in El Salvador. Hij citeert ter staving van zijn stelling uit onder meer COI Focus El Salvador, *Veiligheidssituatie* van 12.10.2020 (p. 16): UN Human Rights Council, Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador; Immigration and Refugee Board of Canada, *Issue Paper: El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption*, September 2016 en Human Rights Watch, *Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5.2.2020. Hij stelt dat uit zijn (onbetwiste) verklaringen volgt dat hij in El Salvador informatie heeft gegeven aan de politie en bedreigd werd en dat hij en later zijn gezin het bevel kregen om het huis te verlaten. Uit de bronnen blijkt dat er een reëel risico is voor personen die informatie met betrekking tot misdaden aan de politie hebben doorgegeven om vermoord te worden door de Mara's en verzoeker heeft bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer. Wat de actor van vervolging betreft, stelt verzoeker dat criminele bendes één van de niet-statelijke actoren van vervolging zijn conform de reeds geciteerde UNHCR *“Guidance Note over Gang Violence”*. Verder betoogt verzoeker dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen de criminele bendes en citeert daartoe de relevante passages uit de UNHCR *“Guidelines”* en de COI Focus, *“El Salvador – Veiligheidssituatie”* van 12.10.2020. Wat betreft de link met de Vluchtelingenconventie betwist verzoeker de stelling van het CGVS dat deze niet aanwezig is. Met betrekking tot de vervolgingsgrond (toegeschreven) politieke overtuiging stelt verzoeker dat de bestreden beslissing de reële politieke macht van de bendes en de zeer verregaande politieke en sociale controle die zij uitoefenen over grote gebieden in El Salvador minimaliseert. Verwerende partij onderbouwt haar stelling niet en verwijst slechts naar COI Focus, *“El Salvador – Veiligheidssituatie”* van 12.10.2020 maar volgens verzoeker staat daar nergens in te lezen dat de drijfveer van daden van vervolging door de Mara's in El Salvador veeleer economisch van aard zijn. Hij citeert daarentegen een passage waaruit moet blijken dat de bendes reële politieke macht hebben in El Salvador en verwijst daartoe ook naar de UNHCR *“Guidelines”* van 2016. Hij stelt dat hogergenoemde stelling simpelweg onjuist is en dat de stelling van verwerende partij dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn de reden voor vervolging veelal niet politiek maar puur economische en crimineel van aard is, precies het tegenovergestelde is van wat het UNHCR benadrukt in de *“Guidelines”* van 2016 over El Salvador en in de Richtlijnen over Honduras van 2016. Hij argumenteert vervolgens dat *“Het feit dat de verzoeker informatie heeft gegeven aan de politie en hierdoor door de bendes bedreigd werd en zijn huis moest verlaten, heeft, overeenkomstig de analyse die het UNHCR maakt in haar Richtlijnen over vervolging door criminele bendes en in haar Richtlijnen over El Salvador, Guatemala en Honduras, wel degelijk een link met de Vluchtelingenconventie. Het is voor bendes cruciaal om hun activiteit zoveel mogelijk geheim te houden voor de politie. Daarnaast proberen zij controle te verwerven over de informatie die aan de politie wordt doorgegeven. Het doel van de bendes is de verwerving en instandhouding van effectieve politieke macht en sociale controle. Door informatie aan de politie tegen, stelt men een daad van verzet die zeker als politiek kan opgevat worden binnen de hierboven geschetste context in El Salvador.”*

Verzoeker wijst er vervolgens op dat geen analyse wordt gemaakt in de bestreden beslissing met betrekking tot de vervolgingsgrond *“behoren tot een bepaalde sociale groep”* en argumenteert vooreerst dat hij tot een bepaalde sociale groep behoort omwille van de medewerking met de politie. Hij verwijst opnieuw naar de UNHCR *“Guidelines”* over El Salvador (p. 28, 32) en wijst er op dat hij informatie gaf aan de politie en daarna bedreigd werd en gedwongen om zijn huis te verlaten.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat hij als terugkeerder uit het buitenland bovendien een verhoogd risico op vervolging in El Salvador loopt. Hij citeert daartoe onder meer uit COI Focus, *“El Salvador Retour nu pays apres un episode migratoire”* van 13.07.2021; Human Rights Watch, *Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5.2.2020 en de Analyse van Thomas J. Boerman die moet samengelezen worden met de Nansen Note 2021/2, *“El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* en waaruit blijkt dat volgens de heer Boerman *“de analyse die het bendegeweld in El Salvador als louter crimineel van aard bestempeld en dus als geen uitstaans hebbend met één van de vervolgingsgronden van liet Vluchtelingenverdrag, geen rekening [houdt] met de historische en huidige rol van bendes in de Salvadoraanse samenleving en de socio-politieke context”*. Hij wijst ook op het risico voor personen die informatie doorgegeven hebben aan de politie met betrekking tot de activiteiten van de bende (Verklaring Boerman, §§ 67-70, 13), dat het getuigenbeschermingsprogramma in El Salvador ontoereikend is en dat het kinderspel is voor de bendeleden om te ontdekken wie de getuigen zijn. Hij stelt dat in geval van verzoeker er een link is met het Vluchtelingenverdrag en dat de analyse van het CGVS in de bestreden beslissing bijgevolg in strijd is met de meest recente informatie met betrekking tot de algemene context in El Salvador en niet conform artikel 8, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn.

Hij besluit het tweede middel als volgt: *“Tegenpartij’s stelling dat de vervolging door criminele bendes geen enkele link heeft met de Vluchtelingenconventie houdt geen stand gelet op het voorgaande. Er zijn in casu maar liefst twee verschillende elementen die toelaten een link te maken met de Vluchtelingenconventie (getuige/ te rug keer der), overeenkomstig de duidelijke Richtlijnen van het UNCHR in de specifieke context van El Salvador. De opvatting van tegenpartij - dat dat niet het geval is - gaat niet alleen in tegen de Richtlijnen van het UNHCR en de COI-rapporten, ze gaat bovendien in tegen haar eerdere eigen analyse van de nood aan bescherming in de zin van de Conventie voor Salvadoranen. In 2018 waren Salvadoranen immers de nationaliteit met de hoogste erkenningsgraad door tegenpartij. Van de 288 Salvadoranen die dat jaar internationale bescherming vroegen, werden er 281 erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Dat is een erkenningsgraad van maar liefst 97%. Ook de zus van verzoeker werd op 03.04.2018 erkend als vluchteling (zie supra). Voordien erkende tegenpartij dus wel degelijk dat het overgrote deel van de Salvadoranen die internationale bescherming vraagt, nood heeft aan bescherming in de zin van de Conventie van Genève. Door thans de vluchtelingenstatus te weigeren aan verzoeker, omdat de vervolging door criminele bendes in El Salvador geen link zou hebben met de Conventie van Genève, maakt tegenpartij dus een bocht van 180° in hoe zij de vervolging van Salvadoranen door criminele bendes beoordeelt. Nochtans zijn de Richtlijnen van het UNHCR sinds 2016 niet veranderd. Evenmin is er sprake van een verbetering in de veiligheidssituatie van het land, laat staan in de handelswijze van criminele bendes. De COI Focus El Salvador, Veiligheidssituatie van 12.10.2020 spreekt van een aanhoudende cyclus van geweld waardoor El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld blijft (p6). Tegenpartij motiveert niet waarom de Richtlijnen van het UNHCR, die zij lange tijd volgde, op heden niet meer van toepassing zouden zijn. Dit gaat in tegen het beginsel van de rechtszekerheid. Tegenpartij heeft de bestreden beslissing kennelijk gebrekkig gemotiveerd. Een dergelijk onzorgvuldige analyse van verzoekers nood aan internationale bescherming (door simpelweg het omgekeerde te beweren van wat uil gezaghebbende bronnen blijkt, en dat verder te niet beargumenteren), is manifest strijdig met artikels 48/3 en 48/6 van de wel van 15.12.1980, artikels 2 en 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht. Daarnaast is ook artikel 8 lid 2 van de Kwalificatierichtlijn geschonden. Uit het voorgaande kan besloten worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door criminele bendes heel t in geval van leriigkeer naar El Salvador, zeker gelet op de eerdere afpersing en doodsbedreigingen door de bende MS- I3en het feit dat zij het geld niet betaalden. Verzoeker dient als vluchteling erkend te worden. »*

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/4, § 2, c) en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Onder verwijzing naar het arrest *“Diakité”* van 30 januari 2014 van het Hof van Justitie en de COI Focus, *“El Salvador. Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (p. 6-7) stelt verzoeker dat El Salvador in een geweldspiraal is beland waarbij verschillende gewapende groeperingen strijden om politieke macht en controle en dat uit de informatie in de COI Focus kan besloten worden dat het land geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van het voormelde arrest. Hij wijst er op dat het UNHCR benadrukt dat het kan volstaan om op de *“wrong place wrong time”* te zijn of om onzichtbare grenzen over te steken zonder het te beseffen om het slachtoffer te worden van geweld (UNHCR *Eligibility Guidelines*, March

2016, p. 29-30) en besluit dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld en één van de hoogste moordcijfers ter wereld en dat om die reden subsidiaire bescherming moet toegekend worden.

Verzoeker vraagt het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Screenshot Google Maps;
3. Schrijven werkgever met vertaling;
4. Bewijs pro deo.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 15 november 2021 neer, waaraan een beëdigde vertaling is gevoegd van het attest van de ex-werkgever van verzoeker, de heer S.A.C.L., dat ook werd toegevoegd aan het verzoekschrift.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeker om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming.

Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn moet normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek indienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn paspoort neer. De Raad stelt vast dat de identiteit en Salvadoraanse nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist door verwerende partij.

Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek ook nog foto's neer van de omgeving van zijn huis en van de vrachtwagen van zijn werk. Uit de foto's van de omgeving van zijn huis kan niet afgeleid worden waar en wanneer zij genomen zijn, zodat zij als dusdanig geen bevestiging kunnen vormen van zijn verklaringen met betrekking tot de locatie van de feiten die door hem beschreven worden. De foto van een vrachtwagen met een gat aan de zijkant bevat een kenteken en merknaam, maar bevat verder geen opschriften. Uit de eveneens neergelegde kopie van het inschrijvingsbewijs van een vrachtwagen met hetzelfde kenteken en van hetzelfde merk blijkt dat de vrachtwagen toebehoort aan de heer C.L.S.A. Uit de neergelegde foto's van de vrachtwagen kan niet blijken wat de oorzaak is van het gat aan de zijkant van de vrachtwagen op de foto. De voormalige werkgever van verzoeker verklaart, blijkens de beëdigde vertaling van zijn verklaring dd. 20 juli 2021, dat verzoeker 12 jaar als onderaannemer voor Callejas S.A. (super selectos) heeft gewerkt, dat hij omwille van bedreigingen door de MS bende gedwongen werd zijn huis te verlaten en dat een aanslag op zijn leven werd gepleegd door te schieten op het voertuig waarin verzoeker reed (documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 2, 3, 4, 6 en 7 en verzoekschrift, stuk 3 en aanvullende nota verzoeker, stuk 1).

Hieruit blijkt weliswaar dat zijn voormalige werkgever bevestigt dat op zijn wagen werd geschoten toen verzoeker er mee reed, maar de Raad stelt vast dat, gezien de lange professionele relatie tussen verzoeker en C.L.S.A., deze persoon niet als een onafhankelijke en objectieve bron kan worden beschouwd. De loutere vaststelling dat in dit document een deel van de verklaringen van verzoeker wordt bevestigd, laat niet toe te besluiten tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en volstaat geenszins om in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming aan te nemen. De kopie van het gedeeltelijke reisschema van verzoeker bevestigt zijn vertrekdatum en de datum waarop het document werd opgesteld, maar dit wordt als dusdanig niet betwist. Uit de foto van een bendelid, kan niet worden afgeleid om welke persoon het gaat en evenmin tot welke bende deze persoon zou behoren (documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 9). In het nieuwsbericht van Solo Noticias; dat door verzoeker werd neergelegd en dat betrekking heeft op de specifieke feiten aangehaald door verzoeker wordt verzoeker zelf niet bij naam genoemd. De andere door verzoeker neergelegde nieuwsberichten werden niet vertaald. Verder stelt de Raad vast dat het artikel uit Solo Noticias, dat specifiek betrekking heeft op de feiten die door verzoeker worden aangehaald, vertaald werd door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 16-17). De andere door verzoeker neergelegde nieuwsberichten werden niet vertaald, maar hebben volgens de bestreden beslissing geen aanwijsbare link met de door hem aangehaalde problemen en zijn niet van toepassing op zijn asielrelaas, wat niet wordt betwist door verzoeker. Het screenshot van Google Maps dat aan het verzoekschrift wordt toegevoegd bevat een overzicht van de wijk waar verzoeker verklaart gewoond te hebben en waar de door hem aangehaalde feiten zich hebben voorgedaan. Uit het document kan niet worden afgeleid dat verzoeker er woonde.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft geleverd om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vluchtmotieven en daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in beoordeeld in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus “*Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016). Of een verzoeker op basis van een dergelijk profiel een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, en moet geval per geval beoordeeld worden beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie (UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28-29).

Van een verzoeker om internationale bescherming kan bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat hij persoonlijke feiten of elementen aanbrengt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.4. Verzoeker verklaart tot zijn begin 2019 in Mejicanos te hebben gewoond met zijn partner en 2 kinderen, tot de negende graad naar school te zijn geweest en 12 jaar als chauffeur voor S.A.C.L. te hebben gewerkt als chauffeur en in die hoedanigheid leveringen te hebben gedaan aan Superselectos

supermarkten in geheel El Salvador. Volgens zijn verklaringen was zijn dochter getuige van een moord vlakbij zijn huis op 1 december 2018 rond 17 u maar werd zij door verzoekers partner weggetrokken zodat de moordenaars haar niet zouden zien. Verzoeker ging dezelfde avond met zijn partner en dochter naar een lichtshow kijken en belde de politie. Toen hij die avond terug thuis kwam bevestigde hij aan een soldaat dat het gevonden lichaam van iemand was die niet uit zijn wijk kwam. Op 7 december 2018 zag verzoeker zes bendeleden van MS wandelen die een jongeman onder schot hielden en tegelijk twee bendeleden die op een lagergelegen weg naar het huis van zijn buurvrouw wandelden en bij zijn buurvrouw aanklopten. Omdat hij dacht dat de jongen zou vermoord worden, belde hij driemaal het noodnummer van de politie maar er kwam geen antwoord. Op 9 december 2018 vond verzoeker op een braakliggend terrein een tas en enkele documenten, waaronder een Numero de Identificacion Tributaria (NIT) en werkdocumenten. Hij nam de documenten niet mee maar contacteerde de werkgever, die op zoek was naar deze persoon, maar hem doorverwees naar de zus van deze persoon, die hij contact liet opnemen met verzoeker. Verzoeker ontmoette de zus van deze persoon maar zij was in het gezelschap van twee politieagenten die hem vertelden dat deze persoon in kwestie dronken was geweest, per ongeluk in het gebied van MS was terechtgekomen en daarom vermoord was. Verzoeker leidde de politieagenten daarna per telefoon naar de plaats waar zij het lichaam van de jongen vonden. Verzoeker kreeg daarna op 3 januari 2019 bezoek van een lid van de bende MS die hem opdroeg om zijn huis te verlaten omdat hij met de politie had gesproken. Hij kon in een huis van zijn werkgever in Mejicanos verblijven. Ook zijn partner en kinderen werden eind januari 2019 door bendeleden uit hun huis gedreven en zij verblijven sindsdien afwisselend bij de moeder van verzoeker en bij de moeder van verzoekers partner. Verzoeker werd op 25 februari 2019 klemgereden voor het huis van zijn werkgever waar hij verbleef, maar hij kon samen met een collega ontkomen, hoewel zijn vrachtwagen hierbij beschoten werd. Daarna verhuisde verzoeker opnieuw naar een ander huis van zijn werkgever, waar hij verbleef tot zijn vertrek uit El Salvador op 4 maart 2019.

5.5. Hierboven werd reeds aangehaald dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoekschrift een nieuwsartikel voorlegt waarin het door verzoeker beschreven moordonderzoek wordt beschreven, maar waarin verzoeker zelf niet wordt vernoemd. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter neerleggen van een nieuwsartikel dat overeenstemt met bepaalde aspecten van verzoekers vluchtrelaas, met name het ontdekken van twee lijken dichtbij de wijk waar verzoeker woonde en waar hij verklaarde documenten te hebben gevonden van een persoon, wiens lijk twee dagen later door de politie werd gevonden, niet betekent dat verzoekers verklaringen over zijn betrokkenheid bij het moordonderzoek door de politie, noch de manier waarop de twee lijken waarvan sprake in het nieuwsbericht noodzakelijkerwijze geloofwaardig zijn. Anderzijds kan het nieuwsartikel van Sole Noticias, niet zonder meer ter zijde worden geschoven louter omdat verzoekers verklaringen op zich niet geloofwaardig zouden zijn, zoals de bestreden beslissing lijkt te doen. Uit de vertaling van het artikel door de tolk die aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt namelijk dat de titel ervan luidt *“Er worden 2 lijken teruggevonden die begraven liggen op een braakliggend terrein in Mejicanos”* en wordt er verder in bericht dat *“volgens het rapport van het openbaar ministerie gisteren werd het lijk begraven op een afgelegen grond, gelegen aan het eind van de passaje San Pablo, naast de kolonie Sierra Alta van dat gerechtelijk arrondissement. Woensdag legde het parket uit dat zij verder doorgingen met de opzoekingen en dat zij de resten van de eerste vondst recupereerden. Het andere lichaam werd ter plaatse gevonden. Het lichaam dat ze recent gevonden hebben, daarvan bevestigen ze dat het een vrouw is”* (notities PO, p. 16-17). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij woonde in de Calle Mariona Y Pje San Pablo nr. 9 in Mejicanos (administratief dossier, verklaring DVZ, punt 10); zie ook notities PO, p. 6 waar verzoeker bevestigt dat hij in Mejicanos in de Calle Mariona werkte). Verzoeker legt evenwel geen enkel officieel document neer waaruit kan blijken dat hij op dit adres verbleef.

Het neergelegde nieuwsartikel stemt overeen met een deel van verzoekers verklaringen met betrekking tot het moordonderzoek van de politie en heeft dus betrekking op verzoekers vluchtrelaas. Het artikel is dan ook een element dat samen met de andere door verzoeker neergelegde documenten en in het bijzonder zijn verklaringen hierover, moet in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Hetzelfde geldt voor de verklaring van verzoekers werkgever, waarvan verzoeker bij aanvullende nota een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands bijbrengt. De Raad stelt met verzoeker vast dat dit document tijdens het persoonlijk onderhoud werd voorgelegd door verzoeker, dat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd aangegeven dat de door verzoeker voorgelegde documenten later zouden worden besproken worden, maar dat, in tegenstelling tot het vermelde artikel uit Sole Noticias, nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken dat dit document besproken werd. Artikel 48/6 § 3 legt verzoeker in beginsel de verplichting op om een vertaling te voorzien van de door hem voorgelegde documenten indien zij niet zijn opgesteld in één van de drie landstalen of het Engels en bij gebrek aan dergelijke

vertaling, de inhoud van minstens de relevante gegevens ervan toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud met behulp van de aanwezige tolk. Verder stelt deze bepaling uitdrukkelijk dat bij gebrek aan enige vertaling voorzien door de verzoeker, de commissaris-generaal niet verplicht is om elk voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen, maar dat het volstaat de door de commissaris-generaal vastgestelde relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken. De Raad stelt met de verzoeker vast dat in de bestreden beslissing de brief van verzoekers werkgever wordt omschreven als een referentiebrief en dat verder op geen enkele wijze wordt ingegaan op de inhoud van de brief. Uit de door verzoeker bijgebrachte vertaling blijkt inderdaad dat in deze brief dd. 20 juli 2021, de werkgever van verzoeker, de heer S.A.C.L., die ook een kopie van zijn identiteitskaart toevoegt, verklaart dat verzoeker gedurende 12 jaar als onderaannemer voor Callejas S.A. (super selectos) heeft gewerkt, dat de arbeidsrelatie wegens persoonlijke redenen, bedreiging door bendes, werd beëindigd en dat verzoeker door de MS-bende werd gedwongen zijn huis te verlaten en hij zich tot S.A.C.L. wendde om hem onderdak te bieden. Hij bevestigt verder dat een aanslag op verzoekers leven werd gepleegd *“door te schieten op het voertuig waarin hij reed, de kogel raakte de linkerkant van de wagen, nummerplaat P595-525”*. Hieruit blijkt dat deze brief bepaalde aspecten van het relaas van verzoeker bevestigt, met name dat hij door de bende MS werd gedwongen zijn huis te verlaten, dat hij aan zijn werkgever onderdak vroeg en dat zijn vrachtwagen werd beschoten. Tegelijk stelt de Raad vast dat de brief niet bevestigt of S.A.C.L. hem inderdaad heeft laten verblijven in twee van zijn woningen, zoals verzoeker beweert, noch informatie bevat met betrekking tot de adressen van deze woningen en wanneer de beschieting van de vrachtwagen zou hebben plaatsgevonden. Bovendien is de brief afkomstig van de werkgever waarvoor verzoeker 12 jaar heeft gewerkt en waarmee hij blijkbaar een zeer goede band had, nu hij verzoeker volgens zijn verklaringen hielp onderduiken voor de bendeleden. De bewijswaarde van de voorgelegde brief moet dus gerelativeerd worden.

De Raad stelt vast dat de handelswijze van de commissaris-generaal te betreuren valt vanuit het perspectief van de nood aan een zorgvuldige feitenvinding, maar wijst er op dat de vaststelling dat dit document niet werd vertaald *in casu* als dusdanig niet volstaat om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan, aangezien heden wel een vertaling voorligt en de Raad in het kader van het devolutief beroep en zijn volle rechtsmacht hiermee rekening moet houden.

Na grondige lezing van het administratief dossier, de door verzoeker neergelegde documenten, de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten en zijn betrokkenheid bij het moordonderzoek niet aannemelijk maakt.

Vooreerst acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoeker de naam van het slachtoffer, noch de naam van het bedrijf waarvoor hij werkte, niet kan noemen en zich deze naam niet herinnert. Indien verzoeker, zoals hij beweert, deze documenten zou hebben gevonden op een braakliggend terrein, het bedrijf vermeld op de badge van het slachtoffer zou hebben gecontacteerd, afgesproken zou hebben met de zus van het slachtoffer en deze documenten aan haar zou hebben gegeven, is het niet geloofwaardig dat verzoeker noch de naam van het slachtoffer noch de naam van het bedrijf waarvoor hij werkte kan noemen. Uit zijn relaas blijkt immers dat hij op verschillende tijdstippen in de dagen na zijn vondst contact had met het bedrijf waarvoor het slachtoffer werkte en zelfs met de zus van het slachtoffer en dus een direct familielid. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing gaat het *in casu* om de naam van een persoon die een belangrijke impact zou hebben gehad op het leven van verzoeker, nu hij verklaart dat hij omwille van zijn contacten met de politie in het kader van deze zaak, bedreigd werd door bendeleden, moest verhuizen, beschoten werd in zijn vrachtwagen en uiteindelijk ook El Salvador moest verlaten. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaart, gevraagd wat de naam van de jongen was *“Nee dat herinner ik me niet. Zoals ik al vertelde heb ik wel een foto op de telefoon staan, maar ik heb die niet kunnen downloaden, wat daar zie je wel het portret van die jongen, maar ik heb het niet kunnen downloaden”* (notities PO, p. 20). Hieruit blijkt dat verzoeker blijkbaar een foto heeft genomen van een van de documenten waarop de jongen te zien is. Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker, gevraagd voor welk bedrijf de jongen werkte: *“Ik kan u enkel zeggen dat het een schoonmaakbedrijf was, want de naam herinnerde ik me niet. De schoonmaak in bedrijven en bureaus. De foto is er wel maar ik kon die niet uploaden. En je kan niet downloaden, het bevindt zich niet meer op de telefoon zelf”* (notities PO, p. 15). Hieruit blijkt dat verzoeker zelf verklaart dat hij foto's heeft genomen van de documenten, waarop, zoals hoger vastgesteld, volgens zijn verklaringen de naam van het slachtoffer wordt vermeld. Verzoeker heeft dus in elk geval deze foto's gedurende een zekere periode na zijn vondst van de documenten op zijn telefoon gehad en kon ze daar dus ook raadplegen. In zoverre verzoeker aanvoert dat de moord op de jongen wiens documenten door de verzoeker werd gevonden inderdaad een belangrijke gebeurtenis was in zijn leven en zelfs een traumatiserend effect op de verzoeker zou kunnen hebben, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het

persoonlijk onderhoud nergens gewag maakt van een traumatiserende impact van deze gebeurtenissen op zijn persoon. Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt verzoeker geconfronteerd met het feit dat het om een zeer ingrijpende gebeurtenis ging en dat de medewerker van het CGVS zou verwachten dat hij zich de naam van het slachtoffer zou herinneren. Daarop antwoordt verzoeker: *“Dat is al een tijd geleden, ik herinner het mij niet. Nee, die naam zit niet helder in mijn hoofd”*. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij zodanig getraumatiseerd was door de gebeurtenissen dat hij zich de naam niet zou kunnen herinneren of zou hebben verdrongen en dat verzoeker verder ook geen enkel document bijbrengt waaruit kan blijken dat hij een trauma heeft of heeft gehad. De loutere verwijzing naar het UNHCR rapport *“Beyond Proof”* volstaat niet om de geloofwaardigheid van verzoeker op dit punt te herstellen. De Raad ontkent niet dat traumatiserende gebeurtenissen een belangrijke impact kunnen hebben op verklaringen van verzoekers om internationale bescherming en dissociatie kan teweegbrengen. *In casu* zijn er echter geen concrete indicaties voor dat verzoeker een traumatiserende ervaring heeft meegemaakt en stelt de Raad vast dat verzoeker dit ook niet concreet aannemelijk maakt door de loutere stelling in het verzoekschrift dat het perfect plausibel is dat hij zich de naam niet meer kan herinneren of bewust heeft verdrongen. Verwerende partij heeft bijgevolg op goede gronden vastgesteld dat de vaststelling dat hij de naam van iemand die zo een belangrijke betekenis in zijn recente leven speelde niet kent, de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnt.

Verder verklaart verzoeker uitdrukkelijk dat de politie hem niet heeft gevraagd om een officiële verklaring af te leggen en gevraagd of hij zijn naam heeft gezegd aan de politie stelt verzoeker *“Nee. Zij vroegen me niets. Ze hebben me gewoon naar de exacte plaats gevraagd en waar, maar geen naam”* (notities PO, p. 15). In de betreden beslissing wordt dit volstrekt ongeloofwaardig geacht, gezien de centrale rol die verzoeker speelde bij het moordonderzoek en de media-aandacht die er aan gegeven werd. Verzoeker voert aan dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er geen enkel spoor van hem te vinden is in het politieonderzoek omdat hij geen documenten van het dossier heeft voorgelegd en als loutere getuige geen toegang heeft tot het dossier zodat niet kan uitgesloten worden dat er wel sporen van verzoeker in het dossier terug te vinden zijn en het niet vaststaat dat de politie de verzoeker met volledige naam in het dossier zou noteren. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat hij uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij zijn naam niet heeft gezegd aan de politie en dat hij hem niet gevraagd werd een officiële verklaring af te leggen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij niet diegene was die de politie contacteerde, stelt de Raad vast dat dit geen verklaring kan bieden waarom de politieagenten waarmee hij in contact stond en die hij zelfs telefonisch begeleidde naar de plaats waar hij de documenten gevonden had, niet eens zijn naam zouden hebben gevraagd. In het verzoekschrift oppert verzoeker dat de verklaring hiervoor enerzijds zou kunnen liggen in het feit dat de politie zich bewust is van het grote risico dat mensen lopen die tegen bendes getuigen en dat het anderzijds niet uitgesloten is dat de politie zelf de eer voor het vinden van de lijken wou opstrijken. De Raad kan slechts vaststellen dat het, zelfs in de context van El Salvador, niet aannemelijk is dat de politie, geconfronteerd met een getuige die concrete aanwijzingen voor een dergelijke moord zou aanbrengen, de naam van een dergelijke getuige niet zou vragen of vragen om een verklaring af te leggen. Verzoeker verklaart immers dat hij de bendeleden zag lopen die de jongen onder schot hielden en was bijgevolg in een positie om hen te identificeren. Gezien het feit dat de gebeurtenissen in de media besproken werden en volgens verzoekers verklaringen een onderzoek werd ingesteld, is niet geloofwaardig dat verzoeker, indien hij hiervan daadwerkelijk getuige is geweest en hierover in contact stond met de politie, op geen enkel ogenblik zijn naam en contactgegevens zou hebben gevraagd.

Uit de beschikbare landeninformatie kan weliswaar blijken dat personen die tegen bendeleden getuigen het risico op vergelding lopen, maar niet dat politiediensten om die reden er zich van weerhouden de naam te vragen van getuigen van een misdaad of van hen een verklaring te vragen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds verklaart dat hij vanaf dinsdag 11 december 2018, nadat hij de politie had geholpen de lijken te vinden, nog geprobeerd had om te bellen met de politie, maar dat het *“was alsof mijn nummer geblokkeerd was, want het gesprek werd omgeleid”* en *“Dat die oproep werd geweigerd”* (notities PO, 18). Hieruit blijkt dat verzoeker op dat ogenblik zelf het initiatief nam om de politie te contacteren en dat het risico op represailles door de bendeleden hem er in elk geval niet van weerhield om verder contact te houden met de politie. Ook op 7 december 2018, de avond dat hij dat hij de zes bendeleden een jongen onder schot zag houden, nam hij het initiatief om de politie te bellen, tot driemaal toe zelfs het noodnummer belde, maar zonder resultaat aangezien niemand zijn oproep beantwoordde. Ook op 10 december 2018 had verzoeker geen bezwaar tegen de aanwezigheid van politieagenten, toen hij de zus van de persoon wiens documenten hij had gevonden, ontmoette. Verder blijkt uit zijn verklaringen ook dat verzoeker, nadat zijn dochter getuige was geweest van een moord, 's avonds zelf de politie belde om dit te melden en nadat hij terug was thuisgekomen po vraag van een soldaat het lichaam identificeerde als iemand die niet van de zone was (notities PO, p. 21). Anderzijds verklaart verzoeker dat hij op 8 december 2018, de dag nadat hij tot driemaal toe zou

gebeld hebben naar het noodnummer van de politie, niet opnieuw probeerde te bellen *“omdat ik dan nog meer problemen kon krijgen, dat dacht ik. Dat was wat altijd gebeurd was, als ik me bemoeide, dan was ik de schuldige”* (notities PO, p. 14). Dat de verzoeker aarzelde om contact op te nemen met de politie, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, kan in geen geval worden bijgetreden wat betreft verzoekers herhaalde pogingen op 7 en 11 december 2018 om de politie te contacteren. In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn houding ten opzichte van de politiediensten eerder ambigu was omdat hij enerzijds de situatie in de buurt wou aanklagen en anderzijds zo weinig mogelijk risico's wou nemen door de politie enkel telefonisch te contacteren en hij verder enkel een fysieke ontmoeting had met politieagenten in de supermarkt SuperSelectos om zo ervoor te zorgen dat de bendes niet zouden te weten komen dat hij informatie aan de politie heeft doorgegeven, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet weet te herstellen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers herhaalde pogingen om (verdere) informatie te geven aan de politie in schril contrast staan met zijn verklaarde vrees dat de bendeleden zouden te weten komen dat hij informatie doorspeelde aan de politie. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing zijn verzoekers verklaringen waarom hij alsnog de politieman trachtte te bereiken op 11 december 2018 allerminst volstrekt onduidelijk. Met name is onduidelijk wat verzoeker zelf nog had kunnen bijbrengen nadat hij de politie naar de vindplaats van de lijken had geleid. Zijn toelichting *“Ik weet niet, om te zien of ik nog een gegeven kon afleiden, maar nee, dat ging niet”* (NPO, P.18) en *“Een gegeven, misschien informatie, weet ik veel. Wat ze aan hem aangedaan hadden... informatie geven. Ik was het beu, de zoveel dingen daar”* (NPO, P.18) is in elk geval weinig overtuigend en kan in elk geval niet verklaren, waarom hij de politie dan nog wilde contacteren, terwijl hij drie dagen voordien de politie niet opnieuw wilde contacteren om geen risico te lopen. Verder kan ook verzoekers strategie om de politie enkel telefonisch te informeren en te woord te staan, een verklaring bieden voor het gegeven dat hij met de politie samenwerkte terwijl hij vreesde dat de bendelende dit te weten zouden komen. Zoals verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het vertrouwen in de politie bij een groot deel van de bevolking zeer laag is omwille van de corruptie en dat politiediensten routinematig de identiteit van personen die een klacht indienen of getuigen in misdaadonderzoeken doorgeven aan de bendes (zie onder meer Verklaring Th. Boerman, § 11, COI Focus, “El Salvador. Veiligheidssituatie”, 12 oktober 2020 en UNHCR *Guidelines*, p. 32). Dat hij vooral telefonisch in contact stond met de politie en vooral niet door de bendes wilde gezien worden als een informant, kan evenmin verklaren waarom hij herhaaldelijk de politie wou contacteren om informatie door te geven, terwijl hij vreesde door de bendeleden ontmaskerd te worden. Uit de door beide partijen beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat dit in de praktijk een verschil zou maken of het risico als informant of getuige betekenisvol zou verminderen. Hierboven werd reeds ongeloofwaardig bevonden dat de politie op geen enkel ogenblik zijn naam heeft gevraagd.

Uit zijn verklaringen kan niet als dusdanig worden afgeleid dat de politie elk contact met verzoeker weerde, zoals aangevoerd in het verzoekschrift. Inderdaad heeft verzoeker dit nooit verklaard maar blijkt eerder uit zijn verklaringen dat hij de politie niet kon bereiken. Evenwel doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekers beweerde pogingen om de politie te contacteren in schril contrast staan met zijn verklaringen dat hij op 8 december 2018 de politie niet opnieuw contacteerde uit schrik dat de bende zou te weten komen dat hij de politie informatie bezorgde. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn rol en betrokkenheid bij het moordonderzoek. Ook verzoekers betoog aan de hand van het screenshot van Google Maps van de ligging van zijn huis dat hij wou uitleggen aan het CGVS dat het voor hem te gevaarlijk was om de politie publiekelijk aan te spreken en dat hij niet de kans had gekregen om dit toe te lichten, kan geen ander licht werpen op het voorgaande, nu hiermee geenszins een verklaring wordt geboden voor de vaststelling dat zijn herhaalde pogingen om (verdere) informatie te geven aan de politie in schril contrast staan met zijn verklaarde vrees dat de bendeleden zouden te weten komen dat hij informatie doorspeelde aan de politie. Bovendien brengt verzoeker, zoals reeds aangehaald, geen documenten bij waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk op het door hem aangegeven adres verbleef. Ook uit het door verzoeker bij het verzoekschrift toegevoegde screenshot van google maps, kan dit niet worden afgeleid.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, nadat volgens zijn verklaringen zijn dochter getuige was geweest van een moord op 1 december 2018, 's avonds na het bijwonen van een lichtshow, op vraag van een soldaat het lichaam van het slachtoffer heeft bekeken op braakliggend terrein en bevestigd dat het niet om iemand van de wijk ging (notities PO, p. 21-22). Verzoeker werkte bijgevolg volgens zijn verklaringen op dat ogenblik op zichtbare wijze mee met de politie in het kader van het onderzoek naar het andere slachtoffer, wat opnieuw in contrast staat met zijn voorgehouden vrees om door de bendeleden als een informant van de politie te worden beschouwd en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn samenwerking met de politie in het kader van het moordonderzoek waarvan mededeling wordt gemaakt in het door hem neergelegde nieuwsartikel van Sole Noticias niet geloofwaardig zijn en hij bijgevolg ook zijn vrees voor vervolging door de bende omwille van zijn beweerde samenwerking met de politie niet aannemelijk maakt.

Verzoeker voert ook aan dat hij op 25 februari 2019 door bendeleden werd klemgereden en dat de vrachtwagen werd klemgereden maar dat hij kon ontsnappen en de bendeleden hem niet achtervolgden. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: De Raad acht verzoekers verklaringen met betrekking tot het incident op 25 februari 2019 evenmin geloofwaardig. De bestreden beslissing motiveert hierover het volgende: *“Ten gevolge van uw rol in deze zaak werd u volgens uw verklaringen op 25 februari 2019 geïnterviewd door de bende. Toen reed u in de vrachtwagen van uw werk toen u werd klemgereden. U dacht aanvankelijk dat het de politie was, maar 2 bendeleden stapten uit en trachtten u te ontvoeren. U kon echter gewoon wegrijden zonder dat u achtervolgd werd (NPO, P.22). U linkte dit voorval met uw getuigenis op 7 december 2018, “omdat het dezelfde bendeleden van de hele regio daar zijn” (NPO, P.22). Waarom u dacht dat het politieleiden waren die u klemreden is onduidelijk. Gevraagd naar de auto waarmee u werd vastgereden kon u immers enkel meegeven dat het om “een sedan” ging (NPO, P.23). Dat u niet achtervolgd werd is echter onbegrijpelijk. De bendeleden spoorden u op en wisten u te traceren, waarna zij u klemreden met een sedan. Die moeite werd teniet gedaan omdat u vervolgens ontsnapte met een vrachtwagen, die doorgaans nochtans een stuk trager zijn dan een sedan. Zij achtervolgden u echter niet (NPO, P.23). Waarom zij dat niet deden is wederom onduidelijk: “Ik weet het niet, want ik ben dan in de richting van de gevangenis van Mariona gereden, en daar is er altijd een oponthoud. En de route die ik nam was niet altijd meer langs de hoofdstraat waar ik woonde, maar ik deed een hele toer om daar weg te geraken” (NPO, P.23). Een oponthoud zou echter in het voordeel van de achtervolgers hebben gewerkt. Dat u omwegen nam om weg te geraken kan evenmin een overtuigende verklaring bieden voor het uitblijven van een achtervolging vanwege de bendeleden, die u net hadden opgespoord, klemgereden en hoogstwaarschijnlijk over een snellere wagen beschikten.”* De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Waar verzoeker opmerkt dat hij aanvankelijk dacht dat het om politieagenten ging en hij dacht dat ze hem klemreden omdat hij dacht dat ze om zijn documenten zouden vragen, kan dit niet blijken uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. In zoverre hij wel verklaarde dat hij dacht dat het om politieagenten ging omdat ze met een sedan reden en in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat dit wel degelijk plausibel is, gaat het om een loutere bewering die verzoeker nergens staft. Dat verwerende partij zich op een subjectief argument, met name de reden waarom de bende hem niet achtervolgt heeft, zou beroepen, kan *in casu* niet worden bijgetreden. Verzoeker beweert immers dat de bendeleden hem omwille van zijn rol bij het moordonderzoek zouden hebben opgespoord en klemgereden met een sedan. Verzoeker bestuurde een vrachtwagen en verklaart bovendien dat één van de bendeleden hem zei om uit te stappen en dat *“toen ontstond daar een schermutseling. En ze wilden het voertuig meenemen. Maar ik was toen co-piloot en ik ben min of meer in de wagen kunnen instappen en ik ben daar weggegaan. En zij zijn niet meer gevolgd. Dat was in Santa Rita”* (notities PO, p. 22). De Raad is van oordeel dat gezien de situatie zoals beschreven door verzoeker, het niet geloofwaardig is dat verzoeker op deze wijze zou ontkomen zijn aan de bendelen en dat de bendeleden hem niet eens zouden achtervolgd hebben, nu zij met een sedan reden en het niet waarschijnlijk is dat verzoeker met zijn vrachtwagen zou kunnen ontkomen, zeker nu er volgens zijn verklaringen daar altijd een oponthoud was (notities PO, p. 23). Dat verwerende partij een subjectief argument hanteert, zoals in het verzoekschrift wordt geargumenteed verzoeker kan gelet op het voorgaande, dan ook niet worden bijgetreden. Evenmin kan hieruit een tunnelvisie van de dossierbehandelaar blijken, zoals verzoeker lijkt te suggereren. De loutere stelling van verzoeker dat het ook voor hem niet duidelijk is en slechts kan gissen naar de motieven van de bende, volstaat niet om de motieven van de commissaris-generaal op dit punt te weerleggen. Ook de door verzoeker neergelegde foto van een vrachtwagen met een gat aan de zijkant en de brief van zijn werkgever kan niet tot een andere conclusie leiden. Hierboven werd reeds vastgesteld dat uit neergelegde foto's van de vrachtwagen niet kan blijken wat de oorzaak is van het gat aan de zijkant van de vrachtwagen op de foto; terwijl de verklaring van zijn vroegere werkgever dat een aanslag op verzoekers leven werd gepleegd weliswaar verwijst naar de beschieting van het voertuig waarin hij reed, maar geen verdere informatie bevat over de precieze omstandigheden en datum waarop dit zou hebben plaatsgevonden. Alle gegevens van het dossier in acht genomen en gelezen samen met verzoekers verklaringen, is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen over het voorgehouden incident op 25 februari 2019 niet geloofwaardig zijn en bijgevolg evenmin aannemelijk maakt dat dit incident verband zou houden met zijn ongeloofwaardig bevonden samenwerking met de politie.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het voor verzoeker moeilijk te achterhalen is voor welk feit hij juist vervolgd wordt, dat de twee incidenten minder dan een week uit elkaar liggen en dat het risico niet afneemt na verloop van tijd, eens iemand het doelwit is geworden van een bende, wijst de Raad er op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn betrokkenheid bij het moordonderzoek niet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen, samen gelezen met de door hem voorgelegde documenten en de beschikbare landeninformatie hierover niet geloofwaardig zijn. Verzoekers betoog dat hij verklaarde dat hij niet weet of hij geïdentificeerd werd voor het eerste of de tweede incident maar dat hij het waarschijnlijker acht dat hij tijdens het tweede incident werd geïdentificeerd is bijgevolg niet dienstig. Aangezien zijn verklaringen over zijn betrokkenheid bij het moordonderzoek niet geloofwaardig zijn bevonden en dat volgens zijn verklaringen door de politie twee lijken werden gevonden en het moordonderzoek bijgevolg betrekking had op beide incidenten van 1 en 7 december 2018, is ook verzoekers algemene betoog inzake het voortbestaan van het risico, ongeacht de tijd die sindsdien verstreken is en dat onmogelijk kan worden vastgesteld of hij omwille van het eerste, tweede of beide incidenten wordt vervolgd, niet dienstig. Ten overvloede wijst de Raad er op dat volgens zijn verklaringen zijn dochter, in tegenstelling tot verzoeker, direct getuige zou zijn geweest van een moord op straat op 1 december 2018 (notities PO, p. 20), maar dat zij momenteel nog steeds in El Salvador verblijft. Verzoeker licht ter terechtzitting ook toe dat zijn dochter niet meekwam met verzoeker omwille van financiële redenen. Verzoeker verklaart weliswaar dat zij samen met haar moeder door bendeleden gedwongen werd hun woning te verlaten, maar maakt verder geen gewag van ernstige problemen die zijn partner en zijn kinderen na zijn vertrek uit het land zouden gehad hebben met bendeleden.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de vliegtuigtickets voor verzoeker werden aangeschaft op 21 januari 2019 en dus voor het beweerde incident van 25 februari 2019 en verzoeker pas op 4 maart 2019 vertrok. Hoewel verzoeker verklaart dat hij na 3 januari 2019 in huizen van zijn werkgever verbleef tot aan zijn vertrek uit El Salvador, stelt hij evenzeer dat hij op geen van beide adressen werd bedreigd of er problemen ondervond. Hierboven werd reeds gesteld dat verzoeker zijn beweerde betrokkenheid bij het moordonderzoek en het beweerde incident op 25 februari 2019 niet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Dat hij ondergedoken zat in de meer afgelegen kolonie San Joaquin verandert hier niets aan en doet geen afbreuk aan het gegeven dat de omstandigheden van zijn vertrek, met name zijn weinig overtuigende verklaringen over de organisatie van zijn reis en de kostprijs van zijn ticket, het ongeloofwaardige karakter van zijn problemen, bevestigen, zoals op goede gronden wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekers betoog dat hem niet verweten kan worden naar België te zijn gekomen omdat zijn zus in België als vluchteling werd erkend, doet hier geen afbreuk aan. Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat verzoeker geen enkel element voorlegt waaruit kan blijken dat hij bedreigd of vervolgd werd omwille van de redenen waarom zijn zus werd erkend als vluchteling in België, noch kan dit blijken uit zijn verklaringen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat verwerende partij zich ten onrechte baseert op wat onlogisch gedrag lijkt van de bendeleden en dit als een indicatie van de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aanmerkt, terwijl hij verklaarde niet te weten wat de bende precies heeft gedaan met de jongen en ook niet weet hoe hij om het leven is gebracht; acht de Raad de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen het verspreid liggen van de documenten en de moeite die de bende zich zou getroost hebben om het slachtoffer te begraven als dusdanig *in casu* niet relevant in de geloofwaardigheidsbeoordeling, nu dit uitsluitend de mogelijke handelswijze van bendeleden betreft en verzoeker nergens verklaart dat hij daar op enige wijze getuige van was of erbij betrokken was. Verwerende partij lijkt daarbij enkel de mogelijkheid van een bewuste actie vanwege de daders te overwegen, terwijl ook andere hypothesen zoals een paniecreactie of zelfs onachtzaamheid in deze optiek evenzeer plausibel zouden kunnen geacht worden. Ook uit de enkele zin *“Omdat ik enkel een document genomen heb met zijn naam erop. En de andere, dat waren andere dingen. Zijn identiteitskaart was er niet bij”* (notities PO, p. 20) kan naar het oordeel van de Raad niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker zichzelf tegenspreekt. Uit het geheel van zijn verklaringen blijkt dat verzoeker verklaarde twee documenten te hebben meegenomen, met name de badge van het werk en de NIT-kaart van de betrokken persoon, documenten waarop de naam van de betrokken persoon was vermeld. De enkele vaststelling dat hij later verwijst naar een document (enkelvoud) waar de naam van het slachtoffer op is vermeld, is naar het oordeel van de Raad onvoldoende om te besluiten dat verzoeker zichzelf zou tegenspreken op dit punt. Uit het geheel van zijn verklaringen blijkt immers dat hij het heeft over twee specifieke documenten en later verduidelijkt dat hij enkel documenten meenam waarop de naam van het slachtoffer stond. Deze motieven beschouwt de Raad evenwel als overtollig zodat verzoekers kritiek bovenstaande bevindingen van de Raad niet kan ombuigen en niet tot een andere conclusie kan leiden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, volstaan de vaststellingen hierboven om te besluiten dat verzoeker de beweerde problemen met de bendeleden niet aannemelijk maken omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Indien, zoals *in casu*, verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn, is een verder onderzoek van de materiële voorwaarden van de vluchtelingendefinitie, niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog dat problemen met criminele bendes in El Salvador onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen, dat hij omwille van zijn medewerking met de politie een daad van verzet heeft gepleegd die als politiek kan worden omschreven en omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of omwille van het behoren tot de bepaalde sociale groep van personen die meewerken met de politie als vluchteling moet erkend worden, is bijgevolg niet dienstig. Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog dat criminele bendes niet-statelijke actoren zijn en dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen deze bendes.

5.6. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt op vervolging als terugkeerder uit het buitenland, om door bendes te worden geviseerd omwille van zijn verblijf in het buitenland en hij daardoor wordt geacht te beschikken over financiële middelen.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 13 juli 2021 en de daarin geciteerde landeninformatie waarop ook verzoekers zich beroepen, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om in het verzoekschrift te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet aannemelijk gemaakt worden. Verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker meewerkte met de politie in een moordonderzoek en om die reden bedreigd werd door bendeleden in Mejicanos omdat zijn verklaringen hierover, samen gelezen met de door hem neergelegde documenten en de beschikbare landeninformatie ongeloofwaardig zijn bevonden. Verzoekers betoog, onder verwijzing naar de hogervermelde CO Focus van 13 juli 2021, het Human Rights Watch rapport “*Deported to Danger*” van februari 2020 en de analyse van Th. Boerman en de NANSEN Note 2021/2, dat hij reeds werd bedreigd en gedwongen om zijn huis te verlaten door de bende MS-13 en dat het doorgeven van informatie aan de politie een groot risico op vervolging met zich meebrengt en daardoor tot een bepaalde sociale groep behoort die een zeer reëel risico loopt op vervolging in El Salvador; dat het getuigenbeschermingsprogramma in El Salvador ontoereikend zijn en dat de analyse die het CGVS in de bestreden beslissing maakt in strijd is met de meest recente informatie met betrekking tot de algemene context, is bijgevolg niet dienstig. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 8, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn schendt doordat de beslissing geen blijk geeft van een goede kennis van alle aspecten verbonden met het bendegeweld omdat hieruit zou blijken dat personen die informatie hebben doorgegeven aan de politie beschouwd worden als personen die zich verzetten tegen de politieke macht van MS in zijn wijk en dat de bendeleden snel kunnen ontdekken wie de getuigen zijn, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn bevonden en verzoeker zijn betrokkenheid als informant bij een moordonderzoek geenszins aannemelijk heeft gemaakt, zodat de door verzoeker bijgebrachte informatie dan ook geen ander licht kan werpen op bovenstaande analyse.

Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou gevisieerd worden door de bendes. Verzoeker maakt dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk op grond van het feit dat hij een verhoogd risico zou lopen als persoon die in het verleden werd afgeperst of eerder anderszins ernstig bedreigd werd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 13 juli 2021, p. 23-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verzoeker voert daarenboven geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten aan waaruit blijkt dat hij een risicoprofiel zou hebben als persoon die zich verzet tegen het gezag en de regels van de bendes. Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij omwille van de door hem aangevoerde feiten of omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft in El Salvador.

5.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de voorgehouden samenwerking met de politie in het kader van een moordonderzoek niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar El Salvador ernstige problemen met bendes riskeert omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus, *“El Salvador. Veiligheidssituatie”*, 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *“El Salvador. Veiligheidssituatie”*, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers betoog, op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing, dat El Salvador wel degelijk geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van het arrest *Diakité* dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Verzoeker brengt ook geen objectieve informatie bij waaruit dit kan blijken.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd uiteengezet en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met bendes in Meijicanos niet aannemelijk maakt. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wat betreft de door verzoeker in de drie middelen ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Wat de in de drie middelen aangevoerde schending van artikel 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de door verzoeker in het eerste middel aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. X; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET